Milbacher Róbert

Angyalhaj

PRÓZA - LXII. évfolyam, 39. szám, 2018. szeptember 28.

Az úgy volt a Jucikával, hogy egyszer csak azt vették észre a szentesek, hogy minden nagymise alatt ott térdepel a mosolygós Szűzanya szobra előtt. Még az Esperes se tudta rávenni, hogy üljön be a padba rendesen, mint a többi hívő, mert a Juci ilyenkor már nem volt magánál, nem hatottak rá a szép szavak. De már a csúnyák se.

Meg is ijedt az Esperes, hogy baj lesz a Juciból, ha ez így megy tovább. Az öregasszonyok mentek mindjárt panaszra hozzá, hogy csináljon valamit a Jucival, mert tisztára elrontja nekik a vasárnapi áhítatukat. Így mondták, hogy áhítatuk van nekik, és szinte nincs kedvük járni a misére, amióta ilyen cirkuszt csinál belőle a Jucika. És akkor meg is mondta a Jucikának az Esperes, hogy jobb lenne, ha nem jönne a vasárnapi misére, ha csak így tud viselkedni. Hiába sírt a Jucika, hogy nem akar ő viselkedni sehogy, de mikor van ez a betöltekezése neki, akkor olyan boldog lesz, hogy szinte el se tudja mondani, mennyire. És szépen kéri az Esperest, ne tiltsa ki a templomból, mert nincsen már semmi öröme a világon ezen a betöltekezésen kívül. Ráadásul otthon a Kálmánka mindig csak kiabál vele, sőt még el is szokta verni, amikor rájön ez a féltékenység. Pedig megesküszik a Jucika akár a Szentanya könnyeire is, ha kell, hogy nem ismert ő más férfit a hites urán kívül soha.